

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלת לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פוסמן	שם פרטי: רות
-----------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Noori		שם משפחה איתו נולדתי: נורי
rut	בלועזית	שם פרטי איתו נולדתי: רות
מין: ז/נ	שנת לידה: 15/1/1937	עיר לידה: חיפה
ארץ לידה: ישראל		שם פרטי ושם משפחה של האב: שמואל
שם פרטי ושם נעורים של האם: מרים סגל		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: נהרייה
ארץ המגורים: ישראל		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		במידה והיית בגטו, ציין את שמו: לבוב
בלועזית Lwow		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו: ברגן בלזן
בלועזית Bergen Belzen		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: גרמניה
תאריך השחרור: 1945		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי
ארץ ישראל		שנת עליה: 1946
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה		

אנא ספרי/ על קורותיך מלפני המלחמה ועד היום

הוריי שמואל ומניה(מרים) עלו לארץ מפולין בשנת 1935 ואני נולדתי בחיפה בשנת 1937. אבי למד בטכניון בחיפה. בשנת 1939 בהיותי בת שנתיים, נסענו אמי ואני לביקור בפולין. הפספורט שלנו נרשם בבניין הקונסולה וכך נתקענו ללא פספורט בעיר לבוב.

בשנת 1941 הכניסו אותנו לגטו בעיר מגורינו לבוב, אבי באותה תקופה עוד נשאר בארץ. יום אחד הייתה אקציה בגטו ואמי ואני היינו ברחוב. בילדותי הייתי ילדה בלונדינית יפה עם עיניים כחולות ולא היה ברור אם אני יהודייה או לא. הגרמנים דיברו ביניהם כדי להחליט האם אני מצטרפת ליהודים ובינתיים שתינו נכנסנו לבניין מספר 13 שהיה קרוב וכך ניצלנו מאותה אקציה.

בתוך הגטו אמי עבדה במתפרה. כיוון שאני הייתי קטנה וללא כל השגחה אחרת, היא הייתה לוקחת אותי איתה לעבודה על אף שהיה אסור, וכשהיו מגיעים לעשות ביקורת אמי הייתה מכסה אותי עם שמיכות כדי שלא יגלו שאני נמצאת איתה.

בשנת 1943 הועברנו למחנה הריכוז ברגן בלזן בגרמניה. לקראת השחרור, כשהיינו ברכבת מברגן בלזן, באחת העצירות אמי ירדה מהרכבת כנראה כדי למצוא סלק בשדות, וחיייל גרמני אחד רצה להרביץ לה עם הרובה. אני ירדתי מהרכבת אחריה ורצתי אליה והחיייל החליט שלא להרביץ לה, בגללי, וכך הצלתי אותה. ממחנה הריכוז ברגל בלזן היו כעשרה ילדים שניצלו, ביניהם כמובן רותי, והסופר אורלב ודליה גביש.

בשנת 1946 לאחר השחרור הצלחנו לחזור לארץ ישראל ולפגוש שב את אבי. בארץ גדלתי בקריית ביאליק ובבית הספר היסודי היו לי הרבה קשיים חברתיים כיוון שהייתי ניצולת שואה. בתיכון למדתי בקריית חיים ובעקבות לימודי בסמינר לא התגייסתי לצבא. בשנת 1956 עברנו לגור בנתניה. ושנה לאחר מכן נישאתי לבעלי ונולדו לנו שלושה ילדים.

הסיפור נכתב על ידי רות פוסמן

נתניה, נובמבר 2009